

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ ВИСШ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ул. „Цар Калоян” № 1-а, 1000 София, тел. 986-21-67, 987-55-13,
[e-mail: arch@vas.bg](mailto:arch@vas.bg)

Изх. № 852

Дата: 30.09.2026 г.

**ДО
ОБЩОТО СЪБРАНИЕ НА
ГРАЖДАНСКАТА КОЛЕГИЯ
НА ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД**

С Т А Н О В И Щ Е

**ОТ
ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ,**
представяван от председателя –
адв. Стефан Марчев

по тълкувателно дело № 3/2026 г.

**УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА ВЪРХОВНИ КАСАЦИОННИ
СЪДИИ,**

С Разпореждане на Председателя на ВКС от 23.04.2026 г. е образувано тълкувателно дело № 3/2026 г. по описа на Общото събрание на съдиите от Гражданска колегия на ВКС по въпроса:

„Кой е приложимият ред за вписване на деца за пълно осиновяване по чл. 84, ал. 3 от Семейния кодекс (в сила от 22.12.2023 г.), когато процедурата е започнала преди 31.12.2026 г., респективно преди създаването и въвеждането в експлоатация на Националната електронна информационна система за пълно осиновяване?“

На основание чл. 129 ал. 4 от Закон за съдебната власт (ЗСВ) представям на вниманието Ви становище по поставения за тълкуване въпрос, предмет на образуваното тълкувателно дело № 3/2026 по описа на ОСГК на ВКС.

I. Противоречивата практика, мотивирала предложението за тълкувателно решение

По въпроса е установена противоречива съдебна практика по конкретни дела относно вписването по чл. 84 ал. 3 от СК. Една част от съдилищата прекратяват производствата като недопустими, а други постановяват решение за вписване на деца, съгласно новата разпоредба на чл. 84 (3) от СК.

1. Първата група практика, която подкрепя, че производството е недопустимо и следва да бъде прекратено приема, че:

- до 31.12.2026 г. или до въвеждане на Националната електронна информационна система за пълно осиновяване (НЕИСПО) се прилага **досегашният административен ред**;
- съдът може да постанови вписване само в **НЕИСПО**, но такава система още не е въведена;
- действащите регионални регистри продължават да функционират по стария ред;
- старият ред е административен — със заповед на директора на Регионална дирекция социално подпомагане (РДСП);
- § 7 от ПЗР на Наредба № РД-06-46/2024 не може да дерогира § 36 ПЗР на ЗИД на СК

В тази връзка е налице съществена практика на ВКС в подкрепа на недопустимостта: Определение № 5320/20.11.2025 г. по ч. гр. д. № 3587/2025 г., ВКС, III гражданско отделение, в което се приема, че производството е образувано по молба на Дирекция социално подпомагане (ДСП) за вписване на дете в НЕИСПО и в регистъра към РДСП, но правилно е прекратено като недопустимо. Основният аргумент е, че съгласно § 36 ПЗР на ЗИД на СК всички процедури по глава осма, започнали преди 31.12.2026 г., се разглеждат и довършват по досегашния ред, а този ред е административен — по чл. 84 СК в редакцията от ДВ, бр. 101/2019 г., със заповед на директора на РДСП и без съдебна намеса. С Определение № 5173/12.11.2025 г. по ч. гр. д. № 3910/2025 г., ВКС, III гражданско отделение, ВКС приема, че чл. 84, ал. 3 СК след изменението от 2023 г. е въвел съдебен ред, но § 36 ПЗР на ЗИД на СК изрично предвижда започналите преди 31.12.2026 г. процедури да се разглеждат по досегашния ред. Поради това се прилага старата редакция на чл. 84 СК, която

предвижда административно вписване въз основа на заповед на директора на РДСП; съдебната намеса е изключена, още повече че НЕИСПО към момента не съществува. С Определение № 851/23.02.2026 г. по ч. гр. д. № 444/2026 г., ВКС, IV гражданско отделение, ВКС изрично възпроизвежда решението по Определение № 5320/2025 г. Приема се, че новата редакция на чл. 84 СК оправомощава съда да постанови вписване само в НЕИСПО по чл. 83, ал. 1 СК, а не в регионалните регистри на РДСП или в регистрите на АСП. До въвеждането на НЕИСПО функционират досегашните системи и регистри, а процедурите, започнали преди 31.12.2026 г., се довършват по досегашния административен ред. С Определение № 843/23.02.2026 г. по ч. гр. д. № 264/2026 г., ВКС, III гражданско отделение, ВКС приема, че по поставените въпроси вече има формирана практика. Посочено е, че до въвеждане на НЕИСПО процедурите по чл. 84, ал. 3 вр. чл. 93, ал. 3 СК се разглеждат по досегашния административен ред. Съдът добавя, че разпоредби от Наредба № РД-06-46/2024 не могат да обосноват друг извод, тъй като наредбата е подзаконов акт и влизането ѝ в сила е обвързано с въвеждането на НЕИСПО. С Определение № 869/24.02.2026 г. по ч. гр. д. № 52/2026 г., ВКС, III гражданско отделение, ВКС приема, че новият съдебен ред е изцяло свързан с въвеждането на НЕИСПО. Доколкото системата не функционира, не следва да се прилага съдебният ред. Допълнително се приема, че § 7 от Наредба № РД-06-46/2024 не води до друг извод, защото наредбата е подзаконов акт и не може да противоречи на закона. С Определение № 870/24.02.2026 г. по ч. гр. д. № 3641/2025 г., ВКС, III гражданско отделение, ВКС не допуска касационно обжалване и приема, че процедурата е започнала преди 31.12.2026 г., поради което е приложим досегашният административен ред по старата редакция на чл. 84 СК. Вписването се извършва без съдебна намеса, а съдът не разполага с компетентност да постанови вписване в регионален регистър. С Определение № 1917/14.04.2026 г. по ч. гр. д. № 682/2026 г., ВКС, IV гражданско отделение, ВКС систематизира вече формираната практика и посочва множество определения: № 5320/2025, № 5173/2025, № 851/2026, № 869/2026, № 870/2026, № 954/2026, № 1141/2026, № 1151/2026 и др. Според съда законът е ясен: съдът може да постанови вписване само в НЕИСПО, а до въвеждането ѝ вписването се извършва по административен ред. С Определение № 2064/21.04.2026 г. по ч. гр. д. № 617/2026 г., ВКС, III гражданско отделение, ВКС не допуска касационно обжалване, защото приема, че вече има практика по въпроса. Според нея съдът е оправомощен да постанови вписване само в НЕИСПО, а не в регионалните регистри или в регистрите на АСП; § 36 ПЗР на ЗИД на СК ясно запазва досегашния административен ред за процедурите,

започнали преди 31.12.2026 г. Налице са също така съдебни актове на първоинстанционни и въззивни съдилища, които възпроизвеждат тази практика: Определение № 427/11.08.2025 г. на Районен съд – Попово по гр. д. № 521/2025 г.; Определение № 496/17.08.2025 г. на Районен съд – Велики Преслав по гр. д. № 419/2025 г.; Определение № 1256/29.08.2025 г. на Окръжен съд – Плевен по в. ч. гр. д. № 669/2025 г., с което е потвърдено Определение № 4076/11.08.2025 г. на Районен съд – Плевен по гр. д. № 4844/2025 г.; Определение № 4891/01.10.2025 г. на Районен съд – Плевен по гр. д. № 5905/2025 г.; Определение № 803/10.11.2025 г. на Районен съд – Тетевен по гр. д. № 1376/2025 г.; Определение № 3860/18.12.2025 г. на Окръжен съд – Пловдив по в. ч. гр. д. № 3237/2025 г., с което е потвърдено Определение № 493/17.11.2025 г. на Районен съд – Първомай по гр. д. № 727/2025 г.; Определение № 1519/17.12.2025 г. на Окръжен съд – Благоевград по в. ч. гр. д. № 1273/2025 г., с което е потвърдено Определение № 1394/01.08.2025 г. на Районен съд – Разлог по гр. д. № 64/2025 г.; Определение № 46/14.01.2026 г. на Районен съд – Бяла по гр. д. № 36/2026 г.; Определение № 98/11.02.2026 г. на Районен съд – Бяла Слатина по гр. д. № 131/2026 г. Посочените съдебни актове съдържат сходни или идентични мотиви: съдилищата приемат, че поради § 36 ПЗР на ЗИД на СК производствата, образувани преди въвеждането в експлоатация на НЕИСПО, следва да се довършват **без съдебна намеса**, по административния ред, при компетентност на директорите на РДСП.

2. Обратното становище, а именно, че производството е допустимо и съдът допуска вписване се обосновава в редица решения на районни съдилища, които приемат, че:

- чл. 84, ал. 3 СК е в сила от 22.12.2023 г. и няма отложено действие;
- нормата урежда **нова хипотеза** — неуспешна реинтеграция след активно искане от родителя;
- § 36 ПЗР на ЗИД на СК се отнася до заварени процедури, а не до новия фактически състав по чл. 84, ал. 3 СК;
- § 7 от ПЗР на Наредба № РД-06-46/2024 урежда преходния механизъм: съдът постановява решение, а РДСП фактически извършва вписването в действащата система/регистър до въвеждане на НЕИСПО;
- липсата на НЕИСПО не следва да блокира съдебната защита и интереса на детето.

Така например в Решение № 466/13.06.2024 г. на Районен съд – Хасково по гр. д. № 1080/2024 г. съдът допуска вписване на дете в НЕИСПО на основание чл. 84, ал. 3 СК. Делото е разгледано като производство по чл. 315

ГПК във връзка с чл. 84, ал. 3 СК, като съдът приема, че са налице предпоставките за вписване. В Решение № 17/21.01.2025 г. на Районен съд – Свиленград по гр. д. № 1001/2024 г., съдът изрично приема, че искането е допустимо, подадено от легитимиран орган и пред компетентния съд. Съдът подчертава, че водещ е интересът на детето и че неизпълнение на задължения на държавен орган не следва да бъде във вреда на детето. По същество съдът установява неуспешна реинтеграция, липса на съдействие от родителите, не отпаднали основания за настаняване извън семейството и приема, че осиновяването би осигурило стабилна семейна среда. Наред с това решението развива и материалния аспект: чл. 84, ал. 3 СК не санкционира родителя за липса на интерес, а урежда хипотеза, при която родителят формално е поискал реинтеграция, но не е съдействал реално за нейното осъществяване. Сходни тези се застъпват и в Решение № 36/19.02.2025 г. на Районен съд – Свиленград по гр. д. № 1002/2024 г., което допуска вписване на дете в НЕИСПО по чл. 84, ал. 3 СК, както и в Решение № 47/26.03.2025 г. на Районен съд – Мездра по гр. д. № 156/2025 г.. В този съдебен акт Районен съд – Мездра приема, че искането по чл. 84, ал. 3 СК е допустимо и основателно. Детето е било настанено в приемно семейство, родителите са заявили желание за реинтеграция, но не са съдействали, заминали са в чужбина, а основанията за настаняване извън семейството не са отпаднали. Съдът приема, че вписването е в най-добрия интерес на детето и не прекратява възможността за бъдещи действия от страна на родителите преди евентуално осиновяване.

3. След образуване на тълкувателно дело № 3/2026 г. част от съставите на ВКС вече не решават въпроса по същество, а **спират производствата** до постановяване на тълкувателно решение.

В Определение № 2908 от 2.6.2026 г. на Върховен касационен съд по дело № 2046/2026 г., 4-то гражданско отделение, ВКС посочва, че с разпореждане от 23.04.2026 г. е образувано тълк. д. № 3/2026 г., а ОСГК е прередактирало въпроса именно относно приложимия ред по чл. 84, ал. 3 СК, ако процедурата е започнала преди 31.12.2026 г. или преди въвеждане на НЕИСПО; поради това касационното производство се спира.

Същият подход е възприет и в Определение № 4098 от 31.7.2026 г. на Върховен касационен съд по дело № 2998/2026 г., 4-то гражданско отделение, в което ВКС приема, че поставените от касатора въпроси попадат в предметния обхват на тълк. д. № 3/2026 г., поради което производството следва да се спре до постановяване на тълкувателно решение.

Такова спиране е постановено и с Определение № 4041 от 28.7.2026 г. на Върховен касационен съд по дело № 2689/2026 г., 3-то гражданско отделение на ВКС, където съдът изрично приема, че въпросите по конкретното дело попадат в предмета на тълк. д. № 3/2026 г.

Тази последваща практика е важна, защото показва, че въпреки първоначално формираната линия на ВКС за недопустимост, самият ВКС вече третира въпроса като **подлежащ на задължително тълкуване от ОСГК**, а не като окончателно и безспорно разрешен.

II. Становище по поставения въпрос

Висшият адвокатски съвет смята, че отговорът на поставения въпрос трябва да бъде:

При наличие на предпоставките на чл. 84, ал. 3 от СК приложимият ред е съдебно произнасяне от районния съд по настоящия адрес на детето, а до въвеждането в експлоатация на Националната електронна информационна система за пълно осиновяване (НЕИСПО), фактическото вписване следва да се извършва от съответната регионална дирекция за социално подпомагане в действащата към момента информационна система/регистри.

Разпоредбата на § 36 ПЗР на ЗИД на СК не изключва съдебното производство по чл. 84, ал. 3 СК, а следва да се тълкува като преходно правило за довършване и техническо обезпечаване на регистърните действия до въвеждане на НЕИСПО, доколкото друго тълкуване би довело до фактическо отлагане на действието на чл. 84, ал. 3 СК и до забавяне, несъвместимо с най-добрите интереси на детето.

Съображенията за това са следните:

1. Разпоредбата на чл. 84, ал. 3 СК е действаща и самостоятелно приложима

Разпоредбата на чл. 84, ал. 3 СК е нова и е в сила от 22.12.2023 г.. Текстът изрично предвижда, че дете, настанено по реда на Закона за закрила на детето в социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа или приемно семейство, се вписва в информационната система **въз основа на съдебно решение на районния съд по настоящия адрес на детето**, когато родителят е поискал връщане на детето или промяна на мярката, но условията за това не са изпълнени по изрично посочените в нормата причини; директорът на ДСП подава молба до съда в едномесечен срок, а молбата се разглежда по реда на бързото производство.

Тази норма съдържа ясно определени хипотеза и диспозиция:

- 1. фактите относно детето като материално правни предпоставки** — настаняване извън семейството, искане от родителя за реинтеграция или промяна на мярката и неуспешна реинтеграция поради някоя от посочените причини;
- 2. задължение на активно легитимирания субект** — директорът на ДСП по настоящия адрес на детето да сезира съда;
- 3. компетентен съд** — районният съд по настоящия адрес на детето;
- 4. срок за сезиране** — едномесечен срок от разглеждане на искането на родителя;
- 5. процесуален ред** — бързо производство по глава двадесет и пета ГПК;
- 6. правен резултат** — съдебно решение за допускане на вписване или отхвърляне на искането.

Поради това липсва основание чл. 84, ал. 3 СК да се третира като норма с отложено действие. Законодателят не е предвидил, че тази алинея влиза в сила от 01.01.2027 г. или от датата на въвеждане в експлоатация на НЕИСПО. Напротив — тя е обнародвана като действаща от 22.12.2023 г. и урежда както предпоставките, така и процесуалния механизъм за съдебно произнасяне.

Тълкуване, според което съдът няма компетентност да разгледа нито една молба по чл. 84, ал. 3 СК до 31.12.2026 г., фактически обезсилва нормата за целия преходен период, без законът изрично да е предвидил такъв резултат. В допълнение представлява и отказ от правосъдие.

2. Систематичното място на чл. 84 СК подкрепя разграничение между съдебното основание за вписване и техническото извършване на вписването

Разпоредбата на чл. 84 СК ясно разграничава различните основания за вписване. В хипотезите по ал. 1 и ал. 2 вписването се извършва по административен ред, въз основа на заповед на директора на ДСП, докато ал. 3 създава отделна хипотеза, при която вписването се извършва **въз основа на съдебно решение**. Това законодателно разграничение не е случайно. В ал. 3 се касае за ситуация, в която родителят не е останал напълно пасивен, а е поискал връщане на детето или промяна на мярката, но реинтеграцията или промяната не са осъществени поради:

- не оказване на съдействие от родителите;
- не отпадане на основанията за настаняване извън семейството;
- липса на роднини или близки, дали съгласие за временно настаняване.

Именно защото тази хипотеза предполага преценка на конкуриращи се интереси — родителски, административен и най-вече интереса на детето — законодателят е въвел съдебно решение като основание за вписването.

Следователно съдебната фаза не е технически елемент от регистърната дейност, а гаранция за законосъобразна и независима преценка дали са налице предпоставките детето да бъде включено в системата за пълно осиновяване.

3. Разпоредбата на § 7 от ПЗР на Наредба № РД-06-46/2024 не създава компетентност на съда за осъществяване на самото вписване, а урежда техническото изпълнение на съдебното решение до въвеждане на НЕИСПО

Ключово значение има § 7 от ПЗР на Наредба № РД-06-46/2024. Този параграф изрично предвижда, че **до въвеждането в експлоатация на НЕИСПО** в случаите по чл. 84, ал. 3 СК, вписването на дете се извършва от съответната РДСП в действащата Национална електронна информационна система за децата, които могат да бъдат осиновени при условията на пълно осиновяване.

Същата разпоредба предвижда още, че съдебното решение по чл. 84, ал. 3 СК, с което е разпоредено вписването на детето за осиновяване, се изпраща от ДСП по настоящия адрес на детето в 14-дневен срок от влизането му в сила до съответната РДСП, заедно с необходимите документи.

Компетентността на съда произтича пряко от чл. 84, ал. 3 СК, докато § 7 от Наредбата урежда само преходния технически механизъм за изпълнение на съдебното решение до реалното въвеждане на НЕИСПО.

Тоест:

- **съдът** установява наличието на предпоставките по чл. 84, ал. 3 СК и постановява решение;
- **ДСП** изпраща влязлото в сила съдебно решение и придружаващите документи;
- **РДСП** извършва фактическото вписване в действащата система до въвеждане на НЕИСПО.

По този начин се съчетава компетентност на съда за преценка на обстоятелствата, които водят до преодоляване на несъгласието на родител за осиновяване на детето, която е регламентирана по силата на закона с преходното функциониране на съществуващите регистри.

4. Разпоредбата на § 36 ПЗР на ЗИД на СК следва да се тълкува като правило за преходна регистърна инфраструктура, а не като суспендиране на чл. 84, ал. 3 СК

Преобладаващата към момента практика приема, че по силата на § 36 ПЗР на ЗИД на СК всички процедури по глава осма, започнали преди 31.12.2026 г., се разглеждат и довършват по досегашния административен ред, поради което съдебна намеса по чл. 84, ал. 3 СК е недопустима. Такова становище е застъпено например в Определение № 5320/20.11.2025 г. на ВКС, където е прието, че досегашният ред е административен и че съдът може да постанови вписване само в НЕИСПО, която още не е въведена.

Същият подход е възприет и в Определение № 851/23.02.2026 г. по ч. гр. д. № 444/2026 г., ВКС, IV гражданско отделение, в което е посочено, че до въвеждането на НЕИСПО процедурите за вписване, включително по чл. 84, ал. 3 СК, се разглеждат по действащия административен ред.

Това тълкуване обаче не е съответстващо на целта на закона. То противоречи на мотивите и целта на разпоредбата на чл. 84 ал. 3 от СК, която е – решаване на конфликта на интереси, с предимство на най-добрите интереси на детето и осигуряване на възможност за осиновяване на дете, чиято реинтеграция е била неуспешна.

Разпоредбата на § 36 ПЗР на ЗИД на СК следва да се тълкува в контекста на прехода от съществуващите регистри към НЕИСПО. Тя има за цел да не се прекъсне функционирането на регистърната система до създаване на новата електронна среда. Обратното тълкуване води до отказ от правосъдие тъй като прави осиновяването зависимо от създаване на нова административна електронна инфраструктура.

Следователно не следва да се разбира като мълчаливо отлагане на влизането в сила на чл. 84, ал. 3 СК.

Ако § 36 ПЗР на ЗИД на СК се тълкува като пълно изключване на съдебната фаза до 31.12.2026 г., резултатът би бил, че:

- действаща законова разпоредба остава неприложима за повече от три години;
- изрично предвиденият едномесечен срок за подаване на молба до съда става безпредметен;
- бързото производство по глава двадесет и пета ГПК не може да бъде използвано;
- § 7 от Наредбата, който изрично говори за изпращане на съдебно решение по чл. 84, ал. 3 СК до РДСП, остава практически лишен от предмет;

- децата в хипотезата на неуспешна реинтеграция се поставят в по-неблагоприятно положение от децата по ал. 1 и ал. 2.

Такъв резултат противоречи на принципа, че действаща правна норма следва да получи реално приложение, когато е възможно тълкуване, което съвместява всички относими разпоредби.

5. Хипотезата на чл. 84, ал. 3 СК е нова и не съвпада с предходния административен ред

Съществен аргумент е, че чл. 84, ал. 3 СК **урежда качествено нова хипотеза**. Тя не е просто техническа модификация на предходната административна процедура, а ново основание за вписване във връзка с чл. 93 ал. 3 от СК - при неуспешна реинтеграция или неуспешна промяна на мярката дори и след активно поведение на родителя.

Именно това е отчетено в искането на министъра на труда и социалната политика, приложено към тълк. д. № 3/2026 г., където е посочено, че част от съдилищата приемат, че чл. 84, ал. 3 СК урежда нова хипотеза, която не е съществувала до изменението на СК от 2023 г.

При липса на предходна идентична хипотеза не може безкритично да се приеме, че съществува „досегашен ред“, който да погълне новата съдебна процедура. Старият административен ред е бил приложим към предходно уредените основания за вписване, но не и към новия фактически състав, при който законодателят е преценил, че е необходима съдебна гаранция.

6. Най-добрите интереси на детето изискват ефективно, а не отложено приложение на чл. 84, ал. 3 СК

Уредбата на осиновяването се основава на принципите на особена закрила на децата, осигуряване на най-добрите интереси на детето, отглеждане в семейна среда, незабавност на закрилата и контрол по ефективността на предприетите мерки.

ВКС е приел, че интересът на детето е с приоритетно значение и не се изчерпва с моментна заместваща грижа или материално благополучие, а включва подходящи условия за правилно отглеждане и възпитание, духовно израстване и стабилна семейна среда.

Именно затова тълкуването на чл. 84, ал. 3 СК трябва да гарантира бързо и ефективно преминаване към следващата мярка за закрила по чл. 4, ал. 1 т. 3 от Закона за закрила на детето, когато реинтеграцията е неуспешна. Прекратяването на съдебните производства като недопустими, последвано от

несигурност дали и как административният орган следва да действа по новата хипотеза, създава риск от забавяне, който засяга пряко детето.

Съдебната практика по семейно правни производства последователно отчита засиленото служебно начало и водещото значение на най-добрите интереси на детето. ВКС приема, че в тези производства съдът следи служебно за защитата на най-добрите интереси на детето и не е механично ограничен от типичните правила на исковия процес

Поради това съдебният ред по чл. 84, ал. 3 СК не трябва да се възприема като пречка за бързина, а като гаранция за правилна и законосъобразна преценка в интерес на детето.

7. Липсата на функционираща НЕИСПО не прави съдебното решение невъзможно

Основният аргумент срещу приложението на чл. 84, ал. 3 СК е, че съдът можел да постанови вписване само в НЕИСПО, а такава система все още не функционира. Този аргумент не е убедителен.

Съдебното решение по чл. 84, ал. 3 СК установява дали са налице материално правните предпоставки за вписване на детето за пълно осиновяване. Самото въвеждане на данните в съответната информационна система е последващо изпълнително/техническо действие. Законът не изисква съдът лично да извърши регистърното вписване, нито да администрира информационната система.

Точно това преходно разделение е предвидено в § 7 от ПЗР на Наредба № РД-06-46/2024: до въвеждане на НЕИСПО вписването се извършва от съответната РДСП в действащата система, а съдебното решение се изпраща от ДСП до РДСП в 14-дневен срок.

Следователно липсата на въведена НЕИСПО не пречатства съдебното произнасяне. Тя налага единствено преходен механизъм за фактическо вписване в действащите регистри.

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА ВЪРХОВНИ КАСАЦИОННИ СЪДИИ,

Всичко гореизложено дава основание да се приеме, че когато са налице предпоставките по чл. 84, ал. 3 от Семейния кодекс, разпоредбата се прилага от влизането ѝ в сила на 22.12.2023 г. и районният съд по настоящия адрес на детето е компетентен да се произнесе по молба на директора на дирекция „Социално подпомагане“ по настоящия адрес на детето със съдебно решение. Следователно приложимият ред за вписване

на деца за пълно осиновяване по чл. 84, ал. 3 от Семейния кодекс (в сила от 22.12.2023 г.), когато процедурата е започнала преди 31.12.2026 г., респективно преди създаването и въвеждането в експлоатация на Националната електронна информационна система за пълно осиновяване при наличие на предпоставките на чл. 84, ал. 3 от СК е съдебно произнасяне от районния съд по настоящия адрес на детето, а до въвеждането в експлоатация на Националната електронна информационна система за пълно осиновяване (НЕИСПО), фактическото вписване следва да се извършва от съответната регионална дирекция за социално подпомагане в действащата към момента информационна система/регистри. Съответно разпоредбата на § 36 ПЗР на ЗИД на СК не изключва съдебното производство по чл. 84, ал. 3 СК, а следва да се тълкува като преходно правило за довършване и техническо обезпечаване на регистърните действия до въвеждане на НЕИСПО, доколкото друго тълкуване би довело до фактическо отлагане на действието на чл. 84, ал. 3 СК и до забавяне, несъвместимо с най-добрите интереси на детето.

С уважение,

/п/

АДВ. СТЕФАН МАРЧЕВ,
ПРЕДСЕДАТЕЛ
НА ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ